

Arrest

nr. 261 287 van 28 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Avenue de Fidevoye 9
5530 YVOIR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 18 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in Spanje internationale bescherming heeft verkregen.

Verzoeker betwist de vaststelling niet dat hij over internationale bescherming in Spanje beschikt niet, maar stelt dat hij het bestaan hiervan niet wist tot hij dit op de dag van zijn verhoor te horen kreeg. Hij stelt dat men dit hem had moeten melden. Verder stelt hij dat men hem om die reden enkel ten opzichte van Yemen heeft ondervraagd, en niet ten opzichte van Spanje. Dit liet hem dan ook niet toe om de nodige bewijzen te verzamelen over zijn situatie in Spanje.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij internationale bescherming in Spanje heeft verkregen, maar stelt louter dat hij er niet van op de hoogte zou zijn geweest. De Raad wijst er op dat van een verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht op de hoogte te zijn van zijn procedureverloop. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing hieromtrent nog het volgende: "In dit verband verklaarde u op 3 december 2019 in het kader van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u inderdaad om internationale bescherming verzocht hebt in Spanje, maar dat er geen besluit werd genomen (zie 'Verklaring DVZ' van 3 december 2019). Nochtans dateert het besluit van de Spaanse autoriteiten om u internationale bescherming te verlenen van 5 juni 2019, zodat het merkwaardig lijkt dat u er niet van op de hoogte zou geweest zijn toen u Spanje verliet in oktober 2019 en toen u in december 2019 uw verklaring bij de DVZ aflegde. Ten overstaan van het CGVS verklaarde u eveneens dat u geen internationale bescherming geniet in Spanje. U verklaarde dat u wel over een verblijfsvergunning beschikte in Spanje, maar dat u geen weet had van de toekenning van een beschermingsstatus (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 november 2020, pg 3). U legde de Spaanse verblijfstitel waarvan sprake niet neer, zodat er niet nagegaan kon worden om welk soort verblijfsdocument het ging, maar u gaf aan dat het document vergelijkbaar was met een attest van immatriculatie (CGVS, pg 7). Nogmaals gewezen op de informatie in het administratief dossier betreffende uw internationale beschermingsstatus in Spanje, stelde u dat u Spanje verliet op 10 oktober 2019, dat u de beslissing niet ontving en dat u zeker was dat u geen vingerafdrukken gaf en dat u geen documenten tekende (CGVS, pg 4). Vervolgens haalde u dan aan dat u een verblijfsvergunning kreeg toen u hier in België was, dat u dit niet begreep en u herhaalde dat u niets tekende en uw vingerafdrukken niet liet nemen (CGVS, pg 4). Wat er ook van zij, de beslissing om u internationale bescherming te verlenen werd door Spanje genomen in juni 2019 en u verbleef nadien nog vier maanden op Spaans grondgebied op uw adres in een opvangwoning, zodat redelijkerwijs mag verondersteld worden dat u wel degelijk op de hoogte bent van het feit dat u bescherming verkregen hebt. In de hypothese dat u niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 17 november 2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissaris-generaal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdat u uw verzoek in België inleide en dat de beslissing u betekend zou moeten zijn, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.". Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen niet op de hoogte te zijn van zijn beschermingsstatus in Spanje. Waar verzoeker stelt dat hij enkel ten opzichte van Yemen is verhoord, blijkt uit het gehoor dat hier duidelijk werd ingegaan op het verblijf van verzoeker in Spanje. Verzoeker toont verder ook niet aan welke elementen omtrent zijn verblijf in Spanje hij niet heeft kunnen aanhalen.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Spanje, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Spanje, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat op geen enkele manier in op de motieven in de bestreden beslissing waar wordt gesproken over verzoekers vermeende problemen op vlak van huisvesting, onderwijs, taal, medische zorgen en op vlak van racisme.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de

Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij niet was voorbereid dat zij ondervraagd zou worden over Spanje. Zij wijst erop dat er veel moeilijkheden waren in Spanje, zoals de socio-economische omstandigheden en dat zij er ook geen werk kon vinden.

In het licht van het betoog ter terechtzitting waar de verzoekende partij aanhaalt dat zij niet was voorbereid dat zij ondervraagd zou worden over Spanje, herneemt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) volgende grond van voormelde beschikking:

“De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker niet betwist dat hij internationale bescherming in Spanje heeft verkregen, maar stelt louter dat hij er niet van op de hoogte zou zijn geweest. De Raad wijst er op dat van een verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht op de hoogte te zijn van zijn procedureverloop. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing hieromtrent nog het volgende: “In dit verband verklaarde u op 3 december 2019 in het kader van uw interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat u inderdaad om internationale bescherming verzocht hebt in Spanje, maar dat er geen besluit werd genomen (zie ‘Verklaring DVZ’ van 3 december 2019). Nochtans dateert het besluit van de Spaanse autoriteiten om u internationale bescherming te verlenen van 5 juni 2019, zodat het merkwaardig lijkt dat u er niet van op de hoogte zou geweest zijn toen u Spanje verliet in oktober 2019 en toen u in december 2019 uw verklaring bij de DVZ aflegde. Ten overstaan van het CGVS verklaarde u eveneens dat u geen internationale bescherming geniet in Spanje. U verklaarde dat u wel over een verblijfsvergunning beschikte in Spanje, maar dat u geen weet had van de toekenning van een beschermingsstatus (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 17 november 2020, pg 3). U legde de Spaanse verblijfstitel waarvan sprake niet neer, zodat er niet nagegaan kon worden om welk soort verblijfsdocument het ging, maar u gaf aan dat het document vergelijkbaar was met een attest van immatriculatie (CGVS, pg 7). Nogmaals gewezen op de informatie in het administratief dossier betreffende uw internationale beschermingsstatus in Spanje, stelde u dat u Spanje verliet op 10 oktober 2019, dat u de beslissing niet ontving en dat u zeker was dat u geen vingerafdrukken gaf en dat u geen documenten tekende (CGVS, pg 4). Vervolgens haalde u dan aan dat u een verblijfsvergunning kreeg toen u hier in België was, dat u dit niet begreep en u herhaalde dat u niets tekende en uw vingerafdrukken niet liet nemen (CGVS, pg 4). Wat er ook van zij, de beslissing om u internationale bescherming te verlenen werd door Spanje genomen in juni 2019 en u verbleef nadien nog vier maanden op Spaans grondgebied op uw adres in een opvangwoning, zodat redelijkerwijs mag verondersteld worden dat u wel degelijk op de hoogte bent van het feit dat u bescherming verkregen

hebt. In de hypothese dat u niettemin geheel te goeder trouw zou zijn en tot op het moment van uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal op 17 november 2020 werkelijk niet zou hebben geweten dat u reeds internationale bescherming in hogergenoemde EU-lidstaat geniet, moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet géénszins vereist dat de commissarisgeneraal ertoe gehouden zou zijn om aan te tonen dat de reeds verleende internationale bescherming in de EU moet verleend zijn vóórdát u uw verzoek in België inleidde en dat de beslissing u betekend zou moeten zijn, maar betreft het moment waarop huidige beslissing genomen wordt integendeel het relevante en enige ijkpunt.”. Verzoeker beperkt zich tot het louter herhalen niet op de hoogte te zijn van zijn beschermingsstatus in Spanje. Waar verzoeker stelt dat hij enkel ten opzichte van Yemen is verhoord, blijkt uit het gehoor dat hier duidelijk werd ingegaan op het verblijf van verzoeker in Spanje. Verzoeker toont verder ook niet aan welke elementen omtrent zijn verblijf in Spanje hij niet heeft kunnen aanhalen.”

De verzoekende partij voert geen concrete elementen aan die hier een ander licht op werpen. Ook ter terechtzitting slaagt de verzoekende partij er niet in de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in een andere EU lidstaat verleend werd, in casu Spanje, te weerleggen. Zoals eveneens aangegeven in voormelde beschikking benadrukt de Raad: “dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Spanje van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Spanje verleend werd, te weerleggen.” en wijst er tevens op dat “Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Spanje, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Spanje, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing. Verzoeker gaat op geen enkele manier in op de motieven in de bestreden beslissing waar wordt gesproken over verzoekers vermeende problemen op vlak van huisvesting, onderwijs, taal, medische zorgen en op vlak van racisme.” (eigen onderlijning).

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting algemeen betoogt dat er veel moeilijkheden waren in Spanje, zoals de socio-economische omstandigheden, brengt zij geen concrete en persoonlijke elementen aan die aannemelijk maken dat de bescherming die haar in Spanje werd verleend, ontoereikend zou zijn, noch dat zij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje. Betreffende het ter terechtzitting aangehaalde element van de verzoekende partij dat zij er ook geen werk kon vinden, werd door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reeds op goede gronden aangegeven dat dit in casu geen afdoende argument vormt. De loutere en algemeen geformuleerde herhaling ter terechtzitting dat de verzoekende partij geen werk kon vinden, is dan ook niet van dien aard een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing en de gronden van voormelde beschikking.

De Raad besluit dat de verzoekende partij een algemeen betoog voert zonder valabele en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in voormelde beschikking opgenomen grond. Zij brengt geen dienstige argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat de bescherming die haar in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat zij een

gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Spanje.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Spanje.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS